

Крихітка фея

Англійська казка

В одному королівстві жив собі король з королевою. І був у них син. Коли короленку мало виповнитися шістнадцять років, вирішив король бенкет справити, та такий, щоби правителі з усіх довколишніх королівств зібралися в його замку.

Все так і сталося, як хотів король. І бучний бенкет справили, і гості зібралися з усіх усюд. І вино лилося рікою, і столи вгиналися від страв. І нудно було посеред вельмож молодому короленкові, і пішов він, не чекаючи кінця бенкету, гуляти у найближчий ліс — якнайдалі від замкового гамору. В місячному сяйві ліс найгарніший: довгі тіні розляглися в срібному світлі, тишу час від часу порушує стрекотіння цикад. Тут короленко не почувався ні в сих ні в тих, як ото на учті поміж пихатих вельмож. Не в замку

було йому звично й затишно — там хіба даремно час марнувати. Це узлісся дарує справжнісіньке привілля.

Тої ночі, вийшовши на галявину, короленко спостерігав тьмяне світло, що пробивалося крізь чагарі. Рай, та й годі! Короленко наблизився і розсунув гілки кущів. Те, що він побачив, вразило його до глибини душі: за чагарником маленька, завбільшки з долоню, дівчина світилася блакитним сяйвом. Крихітка із зацікавленням поглядала на короленка.

— Чолом вам, — сказала вона.

— З-здоров, — трохи затинаючись від несподіванки, привітався короленко. — А ти хто?

— Панське виховання — це не про вас, — невдоволено скривила уста незнайомка. — Я вочевидь фея. Хіба не видно?

— Ну, є певна подібність, — промишрив короленко.

— Це ваш день народження сьогодні святкують у замку? — не вгавала фея.

— Мій.

— То на гостині й без господаря добре? — вела далі маленька фея.

— Шанувати гостей — то морока, а мене от у ліс тягне, — зітхнув короленко.

— Але ж... ваше високосте...

— Авжеж, я майбутній король, моє місце в замку й аж ніяк не в лісі, — мовив короленко, явно наслідуючи чужі інтонації, бо ж йому це у вухах нав'язло, — але тут я краще почуваюся...

— У цьому ми подібні, — підхопила фея, — я теж не люблю замків, там темно й вогко. Тому мене й не було сьогодні на бенкеті. Але я знала, що тут не розминемося, і шукала нагоди подарувати цього медальйона на згадку про ліс, — сказала вона, простягнувши короленкові невеличку прикрасу на золотому ланцюжку.

— Спасибі тобі, люба феє, — зніяковіло мовив короленко. — Сядьмо укупочці, поговорімо щиро...

— Авжеж щиро, — погодилася фея.

Так вони просиділи аж до світанку, балакали та й балакали. А коли розлучалися,

то домовилися, що завтра підвечір знову зустрінуться на цьому самому місці. Короленко чекав не дочекався сутінків, щоб знову піти в ліс і побачити свою нову знайому — маленьку фею.

Ось і настав довгоочікуваний вечір! Короленко рушив до лісу. Прийшовши на їхню галявину, він сів на пеньок: жде-чекає маленьку фею.

Невдовзі вона з'явилася. І була не така, як учора. Короленко легковажив цю зміну, і вони знову аж до світанку балакали та й балакали.

Вони гуляли лісом, милувалися зірками, а вранці розлучилися, домовившись про нову зустріч. Так день по дню минав, а щовечора короленко поспішав до лісу на побачення. Незабаром зрозумів, що світ йому без феї знемилився, і звернувся до свого батька: благослови, мовляв, на шлюб.

— Не буду я тебе неволити, сину мій, ти майбутній король, а тому маєш чинити так, як накаже тобі твоє серце, — сказав

батько. — Йди і приведи до нас свою обраницю.

Щасливий був короленко безмірно і тієї ж ночі освідчився маленькій феї.

— Я піду за тебе, короленку, але затям, що ніякі пута, окрім любовних, не втримають мене, — відповіла йому фея. — Доки ти кохатимеш мене, доти ми й будемо з тобою разом. А тепер іди в замок і починай приготування до весілля. Я сама до тебе завтра приїду.

Дивні були слова феї, але не надав тоді їм короленко ваги, а похопився додому в замок, щоби встигнути все приготувати до майбутньої церемонії. Рівно опівдні до замку під'їхала розкішна карета. З неї вийшла крихітка фея, з якою короленко стільки ночей провів за розмовами. Щоправда, це вже була не крихітка. Фея була середнього зросту й навдивовижу вродлива.

Короленко довго не міг намілюватися своєю нареченою. Король і королева теж були раді такій невістці. Справили бучне

весілля, і стали короленко і фея жити в добрій злагоді. Та, певно, не судилося їм разом вікувати.

А з'явилася при дворі рудоволоса фрейліна — справжня красуня. Дедалі частіше фея стала помічати чоловікову байдужість. Тим часом лихо спіткало королівську родину: помер король. Покійному монархові справили пишний похорон. І вчорашній короленко став новим королем.

Поруч себе він волів бачити рудоволосу фрейліну, а свій обов'язок щодо дружини геть занедбав. Пішов у непам'ять ліс, де раніше так подобалося короленкові. Одного прекрасного дня фея просто зникла. Зникнення феї король навіть не помітив. А дізнавшись — просто махнув рукою. Всю його увагу поглинала рудоволоса фрейліна. Він вирішив одружитися з нею.

Знову справили бучне весілля, та не поталанило королю з другою дружиною. Щойно колишня фрейліна стала королевою, одразу ж зажадала собі діамантове

ліжко й золоту ковдру. І від дня до дня її бажання ставали дедалі неймовірнішими. Тоді й згадав король про свою фею. Тишком-нишком утік із замку, який знову став йому геть назатишним, до лісу. Знайти б ту галявину, де вони з крихіткою феєю колись розмовляли цілісіньку ніч!

Йому таки вдалося відшукати ту галявину, та хоч скільки король кликав фею — вона не з'явилася.

— Але ж вона мене попереджала... — зі щемом за втраченим щастям у грудях шепотів король, сидячи на пеньку посеред галявини.

Таємничий праліс назавжди забрав свій подарунок.

Жінка в білому

Англійська казка

Жила собі на краю села одна стара. Жила не дуже багато: зо дванадцять худющих курей, одна худа корова. І слід зазначити: кури ті неслися погано, та й корова з піввідра молока якщо за день і давала, то й то добре. Але стара і за це дякувала Богові.

Щоранку, ще до перших півнів, вона носила яйця й молоко в сусіднє графство на базар.

От і сьогодні, ще навіть не розвидніло, а вона вже вклала в кошик декілька яєць і глечик молока й подалася на базар. Шлях її пролягав через нічне поле. Крім старої, там, звісно ж, нікого не було. Аж раптом де не взявся заєць — і мовить людським голосом:

— Бабусю, сховай мене у своєму кошику!

